

Parlament očima studentů

V rámci každoročních projektových týdnů, pořádaných na Gymnáziu dr. Václava Šmejkal v době maturit, aby se tak třídy nižších ročníků dostaly od maturantů do bezpečné vzdálenosti, jsme ve středu 14. května 2014 pod vedením paní profesorky Moniky Lexové navštívili dvě pro stát naprosto klíčové instituce – Senát a Poslaneckou sněmovnu ČR. Dojmy z obou těchto exkurzí byly různorodé.

Senát nacházející se v budově Valdštejnského paláce nás uchvátil svými nádhernými prostory. Měli jsme možnost si jej společně se vstřícným senátorem Jaroslavem Doubravou projít a nakonec se i posadit do kožených senátorských lavic – což je příležitost, která se člověku přece jenom příliš často nenaskýtá. Pan Doubrava také se zaujetím odpovídal na veškeré naše otázky, osvětlil nám problematiku skupinou kolem něj shromážděných senátorů navržených zákonů např. o sociálních dávkách a příspěvcích na bydlení, pozval nás k návštěvě jeho kanceláře a ke spolupráci v rámci legislativních procesů a zanechal v nás tedy dojem, že jednací etika senátorů má svoji řádnou úroveň, jak se konec konců sluší i k jejich minimálnímu věku čtyřiceti let. S poslaneckou sněmovnou už to ale zdaleka tak slavné nebylo...

Už ve dvacátých letech minulého století prohlašoval J. S. Machar, že naše Národní shromáždění (tj. Poslanecká sněmovna) působí vedle sněmoven vyspělých evropských zemí asi jako ta nejprostší námořnická putyka vedle těch nejdražších a nejluxusnějších restaurací. Bohužel jsme museli s povzdechem konstatovat, že se toho od těchto dob příliš nezměnilo (až na národnostní složení poslanců po roce 1993).

Těžko říct, jestli pány poslance někdo učil slušnému vychování. Rozhodně to tak ale nevypadá. Bylo totiž smutným faktem, když jsme seznali, že i o našich bouřlivých přestávkách panuje větší klid než při jednání v Thunovském paláci. Mezi poslanci zde kvete čilá zábava a to, co se jim snaží sdělit jejich kolegové u řečnického pultu, je očividně nijak nezajímá. Je také velice těžké představit si, že při všech různých hlasováních (probíhajících ve sněmovně i pětkrát do tří minut) si vůbec uvědomují, pro co vlastně zvedají ruku, popřípadě od čeho se zdržují.

Tohle hořké seznání vrhlo v našich očích na celou exkurzi nepěkný stín. A nejenom na ni. Pokud má totiž toto povykující stádo představovat elitu naší země, začínáme se za svůj národ stydět. Nezbývá nám než doufat, že v našich řadách se v budoucnu najdou zákonodárci lepší a důstojnější, vystupující minimálně stejně důstojně jako pan Doubrava. Jedině ti mají totiž šanci vést zemi k novým lepším zítřkům.

Vít Kořínek s přispěním ostatních účastníků exkurze

(Kateřina Blechová, Jiří Fujera, Josef Háněl, Lucie Herzogová, František Hynek, Marek Nemejta, Robert Ručka, Martin Satek, Jiří Šafařovský, Jan Vodvářka, Lukáš Zeman)